

Задоволството на Дрънчо нѣмаше край и преданността му стана безгранична. Той използуваше всичката си властъ въ магарешкото сдружение и провеждаше това, което чорбаджи Спиро му наредеше. Съ »ония« своеевременно се справи, като ги предостави на дръновицата на своя господарь.

Но и чорбаджи Спиро бѣше щедъръ. Той го обсипваше съ хиляди подаръци и почести. Единъ денъ той едва неподлуди Дрънча:

— Ще те направя лордъ — съвсемъ сериозно му каза той.

Дрънчо загледа като презъ многостенна призма:

— Азъ Лордъ?...

— Да! Отъ днесъ пълната ти титла става:

— Чорбаджийското магаре, лордъ Дрънчо Драндивеъ.

— Но, какъ е възможно?...

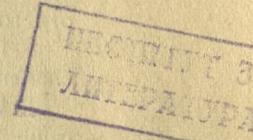
— Не се вълнувай магаренцето ми. Въпросъ на логика. Четохъ какъ англичаните отъ нѣкогашния работникъ Макдоналдъ направиха лордъ. Въ жилитѣ на бая ти Спира тече английска кръвь. Успокой се... логика...

Слуша Дренчо и не върва на ушитѣ си. Пъкъ и отъ логика не отира. Но нали е за принципитѣ, бързо се досѣти:

— Принципъ значи — дума си той — когато послушността и търпението царуватъ и отъ магаре лордъ става. Ето що значи да си чорбаджийско магаре.

КИНО

Н. ИОНКОВЪ — ВАПЦАРОВЪ

Отвѣнка бѣше шумъ
и свѣтъха реклами,
въ афиша пишеше:
„Една човѣшка драма“:
Отвѣнка бѣше шумъ.
И Конника на Крумъ
се потеше
отъ стискане
въ дланита ми

И стана тѣмно.
Въ бѣлия квадратъ
лъва на „Метро“
сънно се прозина.
И изведенъжъ шосе.
Следъ туй гора
и въ дѣнното небе
просторно — синъ.
И на шосето,
точно на завой,
се срѣщатъ
две луксозни лимузини.
Това е нашия герой
и наша героиня.

Следъ удара
излиза джентълменъ
и взема
въвъ ръцѣтѣ си чилични,
като перце
премрѣлото момиче.

Отваря си очитѣ —
тѣ горятъ.
премрѣватъ се
и, гледатъ небосвода.
Да видишъ ти какво момиче, братъ —
като Жребица отъ разплодникъ!

Въ дѣрветата, разбира се — Славѣй.
Вали надъ тѣхъ
спокойно
синината.
Примамлива и мека зеленѣй

оттатъкъ шанситѣ
тревата...

Единъ размазанъ Джонъ
цѣлува сластно Гreta.
По устнитѣ му —
сладострастна лига.
Стига!
Кѫде е тука нашата сѫдба?
Кѫде е драмата?
Кѫде съмъ азъ?
Какжете?
Въ гърдитѣ ни
опрѣнъ е за стрелба
на времето барутно пистолета,

Та можемъ ли да любимъ
и скърбимъ
съ наивната ви лековѣрностъ? —
Гърдитѣ ни сѫ
пълни съ димъ,
а дробоветѣ ни съ каверни.

Така ли срѣщаме на пѫть
любимитѣ си
съ лимузини? —
Изгрѣва любовъта ни въ трудъ —
срѣдъ димъ,
срѣдъ сажди
и машини.

И после — сивия животъ,
борба за хлѣбъ,
мечти неясни;
и вечеръ — тѣсното легло
въ което
неусѣтно
гаснемъ.

Това е то.
Това е драмата.
Останалото е
измама.